

[Gert Petersen]

med landstyrker, støttet af fly og amfibielandsætninger. Vi skal forsvare den sjællandske øgruppe mod amfibiestyrker, støttet af luftlandsætninger osv. Tag det bare roligt! Man regner ikke med noget atomangreb på hovedlandet eller de danskes øer, sådan konkret da, når man skal opstille de forsvarsplaner, der skal overtale folketingsrådet til at bevilde nogle penge.

Det er måske også derfor, at man i kapitlet om de allierede forstærkninger – det har nemlig fået et specielt kapitel – leder forgæves efter ordet »atom« eller »nuklear«. Det står der simpelt hen ikke. NATOs øverstkommanderende, det stakkels menneske, som er ansvarlig for disse forstærkninger, ved ikke, at atomvåbnene er opfundet. Eller også skjuler han det. Eller også skjuler vore generaler noget for os. Det tror jeg de gør. For selvfølgelig er det hele vanvittigt. Selvfølgelig er atomvåbnene opfundet for at blive brugt, hvis det kommer til en storkrig, som Danmark involveres i. At NATO selv forbeholder sig retten til at starte med atomvåben, selv om modparten ikke har gjort det, har vi et tidligere forsvarsministerord for.

Men hvis – og det er nemlig sagen – åbenhed omkring atomvåben skal indgå i denne forsvarsordning, falder hele korthuset jo sammen. Det saglige dokument, som skal danne grundlag for de folkevalgtes beslutning, er efter min opfattelse en blanding af hemmelighedskræmmeri og grov letsindighed.

Hvordan skulle man ellers kunne få en sætning som denne ind i dokumentet – jeg citerer:

»Bevarelsen af kontrol med landterritoriet er en forudsætning for nationens fortsatte eksistens.«

Ja men alle ved jo, at hvis det er en atomkrig, der skal udkæmpes, bliver den militære bevarelse af landterritoriet ensbetydende med denne nations udslettelse som nation, altså det modsatte af, hvad man har skrevet. Og derfor finder man da heller ikke nogetsteds i oplægget bare en antydning af det, der med et fint ord kaldes et scenario over en moderne krig i Danmark. Hvad vil den koste, hvad kan der vindes? Sådan et såkaldt scenario kan udarbejdes under forskellige forudsætninger og bør udarbejdes under forskellige forudsætninger fra – hvad jeg anser for usandsynligt, men o.k., den skal også med –

ikke-indsats af atomvåben over en begrænset indsats til en total indsats af atomvåben. Andre lande, bl. a. De Forenede Stater i Amerika, har, det skal erkendes, offentliggjort sådanne scenarier, og selvfølgelig findes de da også for Danmarks vedkommende. Det kan man være forvisset om. Alle disse situationer er gennemspillet masser af gange under manøvrer og krigsspil i NATO-regie. Det er bl. a. det, de herrer generaler får deres penge for. Men her råder altså tavsheden, formodentlig fordi sandheden ville være for rystende.

Lad mig så til slut vende tilbage til spørgsmålet om modtagelse af allierede forstærkninger, som det hedder i forsvarskommandørens redegørelse: på et tidligt stadium af en krise. Hr. Palle Simonsen kan sige, hvad han vil, dette er noget nyt, og det dækker over en ny strategi. I alle de dokumenter, der indledte medlemskabet af Atlantpagten, i Gustav Rasmussens tale – han var udenrigsminister dengang – senere i den betænkning, hvori han tilsluttede sig oprettelsen af SACOEUR, altså den fælles øverstkommanderende for NATO i Europa, tilføring af NATO-stridskræfter, integration af forsvaret, alt det, der kaldes NATO, tales der om forstærkninger »i krigstid«. Senere har man ikke lagt skjul på, at sådanne forstærkninger også ville blive ført hertil i fredstid, nemlig – og det var så den udtalte forudsætning – hvis der var overhængende fare for krig. Men nu – og det er det nye – taler man generelt om en spændingsfase og om eksterne forstærkninger, der skal føres hertil på et tidligt stadium af en krise.

Men krise, hvad omfatter en krise? Hvornår begynder krisen, og hvad er dens tidlige stadium? Hvem afgør, om der er krise, og at den er på et tidligt stadium? Principielt afgøres spørgsmålet af folketingsrådet, det ved jeg godt, men hvad nu, hvis vi bliver bombarderet i sådan en situation med breve og henvendelser fra Pentagon, som det er sket her på det sidste i forbindelse med forsvarsforhandlingerne? Hvad nu, hvis der er anbragt depoter med militært udstyr til mange tusinde amerikanske tropper ved siden af de eksisterende depoter til enhedskommandørens tyske tropper – plus de britiske, som forsvarsministeren var så venlig at oplyse os om i dag? Har vi så nogen som helst reel mulighed for at sige nej, hvis NATO-generalerne henviser til, at netop nu har de brug for at